

Az írás halálos komolyságától áthatva, mialatt figyelme-
met a folyton születő ritmus köti le, minden szót teljes erejében
átérzek, mert hiszen időtlen idők óta élnek bennem. Ez a ritmus,
mely magával ragad és amelyet tovább színezek, megőriz a való-
ság ridegségétől és hamisságától egyformán. Nincsenek kéte-
lyeim és szinte nem is dolgozik ilyenkor az értelmem. Semmi
véletlen nincs az írásomban, mert egy rendkívüli készség vezeti
a tollamat. Ennek a boldog lelkiállapotnak könnyen meg-
találom a hangját; és most már egy minden tekintetben teljes
és biztos irodalmi gondolat áll előttem, kiszámított hiányokkal,
amelyek mégse homályos véletlenségek. Ez a nyelvezet eláraszt,
irányít és magával ragad egy csodálatos módon előre befejezett
mű felé.

Fordította és ifj. Ambrózy Ágostonnak — első
verseskötete megjelenése alkalmából — ajánlja
id. Ambrózy Ágoston

SÓHAJ

Jön vígan már a vincellér maga,
az első szőlőktől a kosara
szinte rogyásig ül telis-teli,
s véle jönnek darazsak ezrei.

A malomköre, mely az asztalunk,
gyolcsból készült, piros abroszt huzunk.
Ilonkám ülj csendben velem ide,
e vadszőlő-lugasnak mélyire.

Itt csókjaid közt délután be jó,
a csóraggal levert tejesdió.
Szinte, hogy elfogyasszuk arra kér
a sárga méz és a puha kenyér.

Csokolgass és güzmölgessél velem.
Derít a must. Űdít a szerelem.
S miként pihenve hogyha elaludt
agyagszentjei védik a falut,

úgy légy védőszentem te tiszta lány;
nagy zsákjával lépked már a magány,
belé lombot, reményt hervasztva vet;
s ki üzné szét a téli felleget?